

CAPUT X.

[*De Liberalitate.*

Est autem questus magnus; Pietas cum sufficientiâ, habentes autem alimenta, & quibus tegamur, his contenti simus. 1. Timoth. 6. Definitur Liberalitas: Virtus quæ moderatur affectum & appetitum ad bona temporalia, sive per quam deposito inordinato bonorum temporalium studio, ea alacriter in propriam & proximi utilitatem, atque ad DEI cultum secundum rectam rationem impendimus. Opponitur ei per defectum Avaritia,

ritia, quâ homo suprâ debitum modum cupit acquirere vel retinere bona hujus mundi, estque vitium summoperè dedecens Parochum, & plurimorum in eo malorum caput atque origo: *Primò* Enim Spiritum devotionis extinguit, quotidiana illius exercitia insipida reddit, mentem continuis curarum & sollicitudinum stimulis exagitat, illamque in officij divini recitatione & Missæ Sacrificio in varias & inutiles cogitationes distrahit, concepta meditationis matutinæ proposita suffocat, quin imò nec tempus quidem & otium ad meditandum permittit; unde etiam jure merito à Christo spinis bonum semen-

tem Patrifamilias suffocantibus comparatur, *Matth. 13. Secundo*, Parochum ad sectandum turpem quæstum, mercaturam, & ignominiosam statui Clericali negotiationem impellit, quam velut scandalosam, multisque perjurijs, fraudis ac injustitiæ periculis expositam ALEXANDER III. sub interminatione anathematis omnibus Clericis interdixit *cap. Secundum; 6. tit. ne Clerici.*

Tertiò, Parochus, cujus animum inexplebilis pecuniæ sitis jam occupavit, in ipsis quoque sacris Ecclesiæ functionibus lucro inhiare, & quæ Christus Sacramenta tanquam salutis nostræ

stræ media instituit, ille ad finem prophanum & opes cumulandas ordinare non erubescit: Undè etiam ulteriùs accidit, ut pauperibus in sua Parochia & miseris, à quibus nullam retributionem sperare potest, in administratione SS. Sacramentorum tam facilem ac promptum se non exhibeat. *Quarto*, Avaritia Parochum reddit immisericordem & durum ergà personas miseras & afflictas, quarum tamè curam illi specialiter commissam esse docet, Tridentinum *Sess. 23. de reformat. cap. 1.* cum ait, Præcepto divino mandatum esse omnibus, quibus animarum cura commissa est, *pauperum aliarumque miserabilium personarum*

curam paternam gerere. Et indicat S. Paulus ad Galatas 2. dicens, cæteros Apostolos post datas invicem Societatis dextras à se & Barnaba petijſſe, *tantùm ut pauperum memores eſſent.*

Alterum vitium, quod Liberalitati per excessum opponitur est Prodigalitas, quâ in largiendo exceditur, & contingit vel dando, quibus non oportebat, vel ex causis, quibus non debebat; vel excedendo modum inquantitate dati; vel denique nimios sumptus expendendo in proprios usus. Prohibet eam non solùm Episcopis, verùm etiam quibuscunque beneficia Ecclesiastica obtinentibus Tridentinum

num *Sess. 25. de refor. cap. 1.* jubens, ut *modestâ supellectili & mensâ ac frugali victu contenti sint: nequè ex redditibus Ecclesiæ Consanguineos, familiaresvè suos augere studeant, sed si pauperes sint, ijs ut pauperibus distribuant; eò quod res DEI sint.* Idem statuit Celsissimus ac Reverendissimus Noster in decreto suo suprâ memorato de Parochis Diœcesis Herbipolensis, ubi insuper Definitoribus, Decanis, & Consiliarijs Ecclesiasticis, maxime autem Fiscali serio injungit, ut eos, qui ludendo, bibendo, circumvagando, vel aliter nec finem, nec modum dissipationum fecerint, fideliter denuntient, quò sic maturè intrâ honestatis terminos
con-

contineri, aut si ita visum fuerit Domui Demeritorum usque ad correptionem ac emendationem condignam immancipari possint. Et meritò quidem, peccat enim Parochus prodigus non solum in seipsum, sed etiam in Ecclesiam & pauperes, quibus ex superfluis redditibus sive ex Justitia, sive ex Religione providere debet, ut testatur S. Thomas *q. 119. Art. 3. ad 1.* cum ait Clericos esse *Dispensatores bonorum Ecclesiae, quae sunt pauperum, quos defraudant prodigè expendendo.*

